

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1720

Quæst. 149. Qui & qualiter possint concedere ac debeant licentiam assistendi Matrimonio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73973](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73973)

chum aut Vicarium Episcopi, eadem ratione firmari videtur, nempe quod exerceat ordinariam & episcopalem jurisdictionem, & sit Ordinarius & parochus parochorum.

Quaest. 149. Qui & qualiter possint concedere ac debeant licentiam assistendi matrimonio.

Resp. primò præter dicta *quæst. præced.* Parochus & quilibet ordinarius, qui per se potest assistere matrimonio, id potest. Item vice-parochus ad breve tempus constitutus; eò quod licet sit delegatus, est tamen delegatus ad universitatem causarum, adeoque unam saltem alteramve causam sub delegare potest, *c. cum causam, de appell.* Alium verò vice curatum constituere nequit ralis delegatus, nisi consuetudo aliud absteineat; in quo casu iste vicecuratus concedere potest licentiam assistendi, eò quod tunc non sit delegatus à delegato, sed ab ordinario tacente & consentiente tali consuetudini, ut per absentiam vice curatus alius ad breve tempus substituatur, ita tenent Castrop. §. 12. n. 8. Sanch. d. 31. n. 15.

2. Resp. ad secundum primò: Potest licentia illa concedi absque scripto verborenis & generaliter (uti ea concessa censetur, dum committitur Sacerdoti, ut exerceat omnia parochi munia) eò quod Concilium exigat solum licentiam, non addendo; *in scripto aut in particulari.* Sanch. l. 3. d. 35. n. 10. Pont. l. 5. c. 29. n. 12. Castrop. §. 12. n. 1. Farin. vol. 4. pag. 67. testans sic decisum à Congreg. Cardin. Hanc licentiam censeri concessam, facta concessione administrandi omnia Sacramenta; eo quod parochus non administret Sacramentum matrimonii, negant Cöninck. d. 27. du. 3. n. 30. Henriq. l. 11. c. 3. n. 5. Hurtad. d. 5. diff. 11. n. 37. Affirmant è contra; eò quod, licet parochus non sit minister hujus Sacramenti in rigore, improprietè tamen & vulgo censetur minister illius, quatenus ejus præsentia nomine Ecclesie matrimonii administrationi est necessaria. Castrop. l. c. cum Farinac. attestante id quoque decisum à Cong. Card.

3. Resp. ad secundum secundò: Valet hæc licentia, etsi metu vel dolo extorta; eò quod jure illa non irritetur, dum nihil per eam conceditur tali Sacerdoti, quod in ejus dominium transit, sed solum ejus assistentiæ valor, ut matrimonium firmet. Sanch. l. 3. d. 39. n. 13. Gutt. c. 69. n. 14. Hurtad. diff. 11. in fine Castrop. n. 2.

4. Resp. tertio: licentiam tacitam sufficere negant. Menoch. de arb. cas. 453. Henriq. l. 11. c. 3. n. 5. Cevall. in qq. commun. q. 604. n. 114. Gonz. ad reg. 8. Cancell. gl. 47. n. 52. restans sic decisum à S. Cong. his verbis: *non sufficit tacita licentia, quæ resultat ex tolerantia.* Distinguunt Sanch. l. 3. d. 35. n. 20. Pont. l. c. n. 1. Hurtad. num. 38. Castrop. n. 4. ita ut velint sufficere licentiam tacitam de præsentè, quam parochus concedere censetur, videns Sacerdotem nomine suo disponere se ad assistendum matrimonio, dum facile impedire posset; cum tacitus hic consensus sufficienter signo illo externo expressus sit vera licentia antecedens matrimonium. Negant verò de licentia tacita subsequente matrimonium, quæ vocatur ratihabitio de futuro; eò quod vel sic non fiat coram habentelicerentiam à parochis, sed coram eo, qui habiturus esset, si peteret, & præsumit assistentiam suam parochis non fore ingratam. Neque obstat, quod aliàs ratihabitio retrorahatur

R. P. Lewr. Jur. Can. Lib. IV.

& mandato æquiparetur; cum id tantum verum sit dum actus pendet ex sola voluntate mandantis; contractus autem matrimonialis pendet à multis, scilicet à consensu contrahentium, & testium, parochi aut alterius Sacerdotis de licentia parochi assistentia, quæ cum non adit, sed solum ejus dandæ spes & præsumptio, actus est invalidus, adeoque nequit cum voluntate parochi tantum reddi validus postea; quod autem Sacramenta Eucharistiæ & extremæ unctionis administrari possint ab alio sub tali ratihabitio futura, inde est, quia non agitur de iis administrandis validè, sed licitè tantum, adeoque necesse non est, ut licentia præcedat administrationem, sed sufficit probabilis præsumptio futuræ; ita Castrop. l. c. n. 5.

5. Resp. quartò licentia hæc concessa in generali vel particulari, ut valeat, debet constare concessionario; cum sit quoddam quasi privilegium, & quædam quasi donatio, quæ non prodest, nisi acceptetur; acceptari autem nequeat, nisi agnoscat. Porro dum licentia illa peritur per nuncium, petentem non posse validè assistere matrimonio, antequam sciat illam datam, & à nuncio suo acceptatam, censent Hurtad. cit. diff. 13. Pont. cit. c. 29. num. 8. contrarium, nempe posse illum eà licentia data & acceptata validè uti, etsi non sciat eam datam & acceptatam, tenent Sanch. d. 36. n. 2. Cöninck. d. 27. du. 3. n. 3. Castrop. n. 6. eò quod cujuslibet beneficii, privilegii, dispensationis, facultatis, gratiæ concessio à puncto acceptationis facta à nuncio specialiter ad id destinato habeat effectum, ut DD. communiter colligunt ex *c. si tibi absent. de præb. in 6.* quod autem concessionarius eà uti nequeat licitè, per accidens est, quod valorem licentiæ non impedit; de cætero Sacerdotem regulariter non debere credere affirmantibus datam licentiam assistendi (nisi fortè affirmans tantæ esset auctoritatis, ut omnis fraudis suspicio abesset, maxime si velint contrahere sine denunciationibus) ob gravissima aliàs exinde oriiri solita incommoda, monent Sanch. l. 3. d. 37. n. 2. Pont. l. 5. c. 29. n. 8. Castrop. n. 7. &c.

6. Resp. quindò: Dum prohibitum parochis dare licentiam, etsi eam det illicitè, erit tamen valida (nisi fortè prohibitioni adjectum decretum irritans. Sanch. l. 3. d. 31. n. 1. testans sic decisum à Congreg. Card.) Gutt. c. 67. per tot. Castrop. n. 9. arg. c. 2. de mat. contract. contra interdic. Eccles. Idem sentit Castrop. dum licentia data sub onere præmittendi denunciations, aliamve diligentiam in indagazione impedimenti præstandi, dum hæc omissa; eò quod censendum id non præcipi in vi conditionis, à qua dependeat valor licentiæ, sed oneris & obligationis, maxime si præcipiatur diligentia, quam jus commune postulat.

7. Resp. sextò: Licentia hæc data non censetur revocata, donec per epistolam vel certum nuncium significata sit ei, cui facta Sanch. l. 3. d. 36. n. 9. Cöninck. l. c. n. 32. Castrop. num. 10. Et si quis post matrimonium opponit, licentiam revocatam fuisse, aut etiam Sacerdotem eà caruisse, credi non debet, nisi probetur. Castrop. l. c. ex Mascard. de prob. concl. 982.

Quæst. 150. An in parochis, ut validè ac licitè assistat matrimonio, requiratur Sacerdotium, carentia censurarum, & ut verè sit parochus.

Resp. ad primum negativè Sanch. l. 3. d. 20. n. 3. Castrop. p. 10. §. 10. n. 2. Pith. n. 17. Gutt. de mat. c. 62. num. 16. decretum enim illud

L

Trid.